

Souschefen fortæller

Souschef Ragnild Rabjerg

Nu er de første 8 måneder som souschef på Hospice gået, og de er gået godt! Der har været meget nyt at sætte sig ind i, mange nye rutiner og mange nye mennesker at lære at kende.

Jeg oplever at være kommet til et velfungerende Hospice med dygtige medarbejdere og gode kollegaer, en aktiv bestyrelse, en støttende vennekreds samt mange frivillige, der brænder for at gøre en forskel for både patienter og pårørende, samtidig med de medvirker til, at Hospice altid fremstår venligt og imødekommende.

Jeg kommer fra en stilling som leder for hjemmesygeplejerskerne i Varde kommune, hvor jeg har været i 8 år, og inden da leder for hjemmeplejen i Helle kommune i 5 år.

Jeg har tidligere arbejdet som hjemmesygeplejerske, underviser på sygeplejeskolen og en kortere periode i et medicinal firma. Jeg har gennem mit

arbejdsliv været heldig at have fået muligheden for yderligere uddannelse i form af bl.a. en diplom uddannelse i pædagogik og i 2013 afsluttede jeg en Master i Offentlig Ledelse fra Århus universitet.

Privat bor jeg i Ølgod, er gift og har 2 børn. I min fritid er jeg motionsløber, og ellers spiller jeg lidt golf.

Jeg brænder for - gennem god ledelse af vores medarbejdere - at give vores patienter her på Hospice den bedst mulige tid. Når det ikke længere er muligt at føje år til livet, ser jeg det som Hospice's fornemmeste opgave at føje liv til den sidste tid. At føje liv til den sidste tid, samt at bidrage til at dække patienternes behov af fysisk, psykisk og eksistentielt art giver det tværfaglige team af medarbejdere her på Hospice: psykolog, socialrådgiver, musikterapeut, præst, fysioterapeut, læger og sygeplejersker, administrative medarbejdere de allerbedste muligheder for.

Når vores super gode køkken, der døgnet kan trylle ønskemad frem, og det når de fysiske rammer, som her, også er gode, er der mulighed for at imødekomme patienternes mange artede behov.

Jeg er bl.a. optaget af den faglige udvikling inden for specialiserede palliative områder. Dette indebærer bl.a. implementering af nationale standarder her på Hospice, for at sikre en tidsvarende pleje og behandling af vores patienter. En behandling og pleje, der bygger på den højeste faglige kvalitet. Derudover ser jeg frem til at bidrage med min erfaring i den kommende ombygning af Hospice. Ombygningen

kommer til at hvile på erfaringer om hospicebyggeri fra ind- og udland og hvor vi vægter inddragelse af personalets ideer, holdninger og erfaringer højt, og hvor vi også inddrager de pårørendes tilkendegivelser.

Jeg glæder mig til det fortsatte samarbejde både på og omkring Hospice Sydvestjylland, således at vi fortsat arbejder for at vedligeholde vores meget gode ry både som en specialiseret enhed for syge patienter og deres pårørende og som en god arbejdsplads.

Ragnild Rabjerg, souschef

Alting har sin tid

Besøg i Støtteforeningen
af Anders Agger den 12.
november 2014

Anders Agger

De 200 udbudte billetter var solgt på 1½ dag. Mange gik forgæves, og på selve dagen stod 20-25 fremmødte ved døren og håbede på et afbud. Det lykkes efter aftale med Agger at få lov til at lukke de sidste ind, som blev modtaget med klapsalver.

Stilen var causerende - tilsat fint doseret humor hist og pist - og niveauet højt, og det levende ords intensitet og magi greb os alle, men kan ikke gribes i referat. Nuvel, lidt pointer og sam-mendrag kan det blive til. Gennem længere tid voksede et ønske frem hos Agger om at lave et TV-program om døden som et eksistentielt vilkår. Der var flere tråde i det forløb. Professionelt ville han udfordre DR's public service begreb, der stod solidt og noget monotont plantet i Hammerslag, Den Store Bagedyst og Spise med

Price. Personligt var afsættet, at han en majdag i 2009 fandt sin bedste ven død bag rattet i bilen med udstødningen ført ind. To dage før havde de siddet på terrassen derhjemme og drukket kaffe. Der var intet at mærke på ham. Efterlod sig kone, børn og forældre. "Jeg var i granatchok"

Aggers programforslag vakte - pænt sagt - ikke den store jubel i DR. Døden var ligesom ikke rigtig fancy i de cirkler. Hans redaktør mumlede jaa-joo, men begejstringen slog ikke ned. Men Agger insisterede og henvendte sig til DR Medier, en slags overdommere. Også de var lunkne og syntes, at det med døden var noget underligt noget. Så fik DR ny generaldirektør, juristen Maria Rørbye Rønn. Hun talte om at få public service tilbage med programmer der kunne udfordre. En handel blev slået af. Aggers serie med kongehuset indefra banede vejen for udsendelsen om hospice, Sømanden og Juristen, 5 torsdage om aftenen i den bedste sendetid.

Agger var ansat 8 uger på Hospice Ankerfjord ved Hvide Sande. Kunne en serie om døden bære igennem, oversættes til et TV-sprog uden at forfalde til det banale eller pumpet følsomhed? Havde besluttet, at der ikke måtte være unge mødre i udsendelsen. Det ville overskride hans grænser. Men en dag blev en ung mor kørt ind på hospice med tre børn på 3, 5 og 7 år gående ved siden af sig. Det var helt ubærligt.

Husker en kvinde på 56 år, der sad og valgte salmer til sin begravelse. To dage efter var hun død. En anden jævnaldrene kvinde sad og skrev på en mail til sin datter, som først måtte læses efter hendes død, hun ønskede ikke familien hos sig, hun var for træt.

Efterhånden voksede rammefortællingen frem om Sømanden og Juristen. Sømanden var 56 år, havde sejlet, fisket og drukket bravt. Havde ikke set sin datter i 28 år, siden hun var 2 år. Da han kom på hospice, sendte han datteren et flyttekort. Det var rørende at se, hvor godt datteren og sømanden - kødet og blodet - nåede at lære hinanden at kende gennem farens fotoalbum. Juristen læste Søren Kierkegaard og var ikke parat til at dø. Blev en tid kørt til sit arbejde, men nåede at forsone sig med det uafvendelige.

Hospice forandrede Aggers syn på døden. Troede, der ville være mere angst og frygt, når det bar mod det sidste. I stedet kom forsoning og accept.

"Jeg kommer aldrig til at lave et tilsvarende program. 8-9 hundretusinde så udsendelserne. 16-1700 sendte mail. Jeg svarede dem alle personligt."

*Alting har sin tid,
tid til at fødes,
tid til at dø... -*

ref. Aja Høy-Nielsen

Frivilligheden ved en korsvej

Da velfærdsstaten gradvis vandt sit indpas i årene efter Anden Verdenskrig, gled det frivillige arbejde mere og mere i baggrunden: Både fattiggården og de velmenende hattedamer hørte fortiden til. Men så voksede trykket på de offentlige systemer, og fra 1980-erne begyndte politikerne igen at få øje på det frivillige arbejde, som et supplement til offentlige ydelser. Og så rejser spørgsmålene sig: Hvad er "den personrettede frivillige sociale indsats" for en størrelse, og hvordan kan det eksistere side om side med strengt styrede offentlige systemer, uden at den selv kommer til at efterligne den professionelle omsorg?

Terminologien og problemstillingerne i ovenstående er hentet fra bogen "Frivillighedens logik og dens politik", skrevet af Anders La Cour, Lektor på Institut for Ledelse, Politik og Filosofi på Copenhagen Business School*. Forfatteren argumenterer for, "... at den personrettede frivillige sociale indsats repræsenterer en særlig form for omsorg, der baserer sig på nærværets præmisser, men som samtidig er afhængig af en organisations beslutninger" (s. 9). Med andre ord ligger denne form for omsorg et sted mellem den rutineprægede nærvær af den professionelle omsorg på den ene side, og den private omsorg, som foregår blandt familier og venskaber, på den anden.

Den første del af bogen beskæftiger sig med frivillighedens væsen, dens "logik". Forfatteren forsøger at identificere, hvad der karakteriserer de mange forskellige former af den personrettede frivillige sociale indsats i kontrast til den professionelle omsorg.

Han skriver, at frivilligheden eksisterer som en selvstændig form for social handling, der hverken kan reduceres til en organisations beslutninger eller til de frivilliges individuelle motiver, værdier eller intentioner. Her har vi kimen til mange af de spørgsmål, som de frivillige i aflastningstjenesten og på hospice stiller sig selv: Hvor meget organisation skal der til? Skal de frivillige troppe op til møder, efteruddannelseskurser, og lignende? Hvor meget er overladt til den personlige initiativ i den individuelle kontakt med borgeren/patienten?

På basis af interviews, præsenterer forfatteren fire "cases" fra den frivillige verden (herunder patientstøtteordninger på sygehuse), som han bruger til at illustrere det komplicerede forhold mellem "formel" og "uformel" omsorg i den professionelle verden og den frivillige verden. I den professionelle verden finder den uformelle omsorg sin plads indenfor en formel ramme. Men indenfor den frivillige sociale indsats, skal den formelle ramme fungere mere som støttefunktion til de frivilliges uformelle kontakter med de mennesker, de hjælper. Heri ser forfatteren kernen til dynamikken i frivillighedens logik – frivilligheden er både formel (arbejde) og uformel (fritid) på samme tid (s. 82). Men grænserne er flydende; som frivillige må vi leve med paradokset og bruge dens dynamik til at drøfte og handle os frem igennem systemerne!

Den anden del af bogen beskæftiger sig med, hvordan politikerne ser på frivilligheden. Fra 1980-erne går frivilligheden fra at være en "modsatning" til den offentlige velfærdsproduktion til

at blive et supplement til den. Derfra er der ikke langt til at stille kvalitets- og effektivitetskrav til de frivillige og kræve en metodisk tilgang af deres organisationer. I dag står vi så med en frivillighed på det sociale og sundhedsområde, som er anerkendt og respekteret, men som skal leve op til visse formelle krav – dog uden at miste sin egen identitet. Denne balancekunst stiller store krav til ledelsen af de frivilliges organisationer og til den enkelte frivillig, ikke mindst i forhold til afgrænsningen mellem det professionelle og det frivillige arbejde.

Bogen kommer ikke med lette løsninger, men kan være et nyttigt redskab i vores bestræbelser på at forfine og forbedre den frivillige indsats. Der fremlægges mange spørgsmål og dilemmaer, som er værd at drøfte. Mange af dem kender vi allerede fra dagligdagen i aflastningstjenesten og på hospice, men der er rart, at andre tager vores arbejde alvorligt og sætter ord på de udfordringer, vi står over for. Jeg vil give Anders La Cour de sidste ord, som er værd at reflektere over: "Bogens påstand er, at det særlige ved den frivillige omsorg er, at den, samtidig med at den er formelt organiseret, bliver til på nærværets betingelser, hvilket vil sige i mødet mellem den frivillige og den anden" (s. 151). Taber vi dette af synet, taber vi frivilligheden.

* Anders La Cour: Frivillighedens logik og dens politik – en analyse af den personrettede frivillige sociale indsats og statens frivillighedspolitik. København, Nyt fra Samfundsvidenskaberne, 2014.

Michael Cain

Ind under jul

Julen er over os, og der sker noget med os som mennesker. Nok er vi mange, der synes, at det er en forjaget tid, der er så meget, vi skal nå. Men julen er også den tid på året, hvor vi også tænker mere på andre. Vi giver gaver, vi hygger os sammen med familie og venner og for en tid træder selvoptagethed og ego-ræs i baggrunden.

Mentalt er julen en god tid, vores psyke ændres, så vores næstekærlighed stimuleres.

Vi tænker ofte tilbage på det år, som snart rinder ud, med nytårets komme. Vi tænker på de gode såvel som de triste oplevelser, vi har haft i årets løb. Personligt har året for mit vedkommende været præget af, at alt for mange i min omgangskreds er gået bort. Nogle af dem var på Hospice, og her oplevede vi alle, at vores pårørende om nogen fik en værdig afslutning på livet.

På vores Hospice i Esbjerg oplever man et meget kompetent og meget kvalificeret personale. Patienten og de pårørende er trygge, og hele Hospice er gennemsyret af venlighed, faglig dygtighed og positivitet.

Det eneste, der er problemet er, at vore stuer er lige små nok, dels for patienter og pårørende, men også for vores personale.

Da Hospice i 2006 blev etableret var palliationen og pårørendekontakt og ophold anderledes end i dag. Vi kan meget mere i 2014, og der er også

andre behov.

Vores 12 stuer er i dag som i 2006 ca. 18 m² i gennemsnit. Det er lige lidt nok.

Derfor har Hospicebestyrelsen og Støtteforeningens bestyrelse samt ledelse og personale sat sig sammen og set på, hvorledes vi kan udbygge de fysiske rammer.

Det kan vi i det eksisterende Hospice. Vi kan få større og bedre stuer på 26 m².

Det kræver ombygning, og ombygning kræver penge. Selvom vi i Sydvestjylland er kendt for nøjsomhed og sparsommelighed, så går det ikke uden penge, nødvendige penge.

Derfor er det bestyrelsens håb, at støtteforeningens medlemmer, andre interessenter og fonde vil støtte vort

projekt, som skal løbe af stablen i løbet af 2015.

Vores Hospice er en Folkesag. Derfor skal vi alle bakke op om det.

Så i denne søde juletid, hvor vi om noget tænker på andre og viser omsorg for hinanden, så håber vi, at man vil betænke Hospice med en personlig donation lille som stor. Vi har brug for den.

Bestyrelsen vil ønske alle medlemmer af støtteforeningen og andre som interesserer sig for Hospice Sydvestjylland, en rigtig glædelig jul og et godt nytår.

Preben Rudiengaard, formand

Støtteforeningens nyhedsbrev

Nyhedsbrevet udgives af Støtteforeningen for Hospice Sydvestjylland, Kirkegade 70, 6700 Esbjerg.

Nyhedsbrevet udsendes 2-4 gange årligt.

Redaktion:

Frede Dalum

Michaela Lydiksen

Lone Norman Larsen

Marianne S. Pedersen